

PHẦN VI

Đoan Trang đi ra đi vào đợi Mạnh Toàn mà lòng nóng như thiêu như đốt. Đúng là khi người ta chờ đợi một điều gì thì thời gian dường như dài thêm ra. Năng vừa sốt ruột, vừa thêm tức giận nghĩ đến cảnh Mạnh Toàn sum vầy cùng vợ con cười cười nói nói thì lửa giận càng thêm sôi sục. Mạnh Toàn đi đã hơn một ngày mà không điện thoại báo cho nàng biết tình hình như thế nào làm nàng thêm đứng ngồi không yên.

Vừa thấy dáng Mạnh Toàn mở cửa phòng bước vào, Doan Trang vội quay mặt vào tường không thèm nhìn anh ra chiều giận dữ. Mạnh Toàn đang đau lòng nên không thấy thái độ của Doan Trang, anh chỉ thở dài nói :

- Em chuẩn bị quần áo xong chưa, mình về Sài Gòn nha.

Không thấy Doan Trang trả lời, Mạnh Toàn đi thẳng tới tủ đựng quần áo, mở tủ lấy ra vali đồ của mình và của Doan Trang, đặt lên giường hỏi :

- Em chuẩn bị xong chưa, mình về.

Doan Trang quay lại nhìn anh hỏi giọng khó chịu :

- Sao giờ này anh mới về ?

- Tại anh không nở nhìn cô ấy đau khổ như vậy. - Mạnh Toàn nói mà không dám nhìn thẳng mặt Doan Trang.

Doan Trang hỏi lại :

- Chứ anh bỏ em ở đây chờ anh đến mỗi mùng thì sao ?

- Sao em lại so sánh mình với Mai An như vậy ? - Anh hỏi giọng buồn buồn.

Doan Trang thấy thái độ của Mạnh Toàn thì càng thêm tức giận hỏi lại :

- Thì đã sao ? Anh nói về liền mà hơn một ngày không thèm gọi cho em biết tin. Vậy chứ anh đi đâu giờ này mới về tới ? Sao không ở luôn với vợ anh đi !

Nghe giọng ghen tức của Doan Trang Mạnh Toàn mới sực tỉnh ngộ . Thì ra Doan Trang giận vì anh về nhà với Mai An. Nhưng vì quá đau buồn nên anh không để ý. Anh quay lại nhìn Doan Trang nói :

- Bà ấy mất rồi.

Doan Trang đang giận nghe Mạnh Toàn nói gì không rõ, đành hỏi lại :

- Anh nói sao ? Ai mất cái gì ?

- Anh nói là má vợ anh mất rồi. Bà đã qua đời ngay sau khi Mai An gọi điện cho anh, nhưng anh vì đang rối bời ruột gan nên không về : Giờ thấy cô ấy đau khổ như vậy, anh ân hận trong lòng lắm.

Doan Trang vẫn không tin đó là sự thật, nàng hỏi lại :

- Thật à ! Sao tự dung lại mất ?

Nàng bỗng nhận ra câu hỏi vô duyên của mình đành im bật, ngược nhìn Mạnh Toàn, ánh mắt đầy ân hận.

Mạnh Toàn trả lời :

- Bà b xơ gan. Bệnh lâu rồi nhưng không chạy chữa, lại không báo cho vợ chồng anh biết vì sợ vợ chồng anh buồn.

Doan Trang mặc dù đang hối hận vì sự tức giận vô lí của mình nhưng nghe giọng nói của Mạnh Toàn cứ "vợ chồng anh" hoài thì thêm bực lắm nhưng không dám nói.

Nàng im lặng nghe Mạnh Toàn nói :

- Tội nghiệp Mai An ! Mới mấy ngày không gặp mà trông nàng bi thảm quá. Hai mắt khóc nhiều quá nên sưng húp, dáng vẻ gầy gò thiếu nảo. Anh nói mấy, nàng cũng không chịu đi ngủ nghỉ cho khỏe. Ngặt nỗi, ngày mai anh có một cuộc họp quan trọng báo cáo tình hình công tác hai tuần qua, nên đành nhờ Minh Phương săn sóc hộ. Giờ mình về Sài Gòn cho kịp sáng mai đi làm.

Doan Trang nghe trong giọng nói của Mạnh Toàn đầy chất bi thương và chứa chan tình yêu anh dành cho vợ, dù rất buồn nhưng cũng cố hỏi lại

- Vậy là em phải tiếp tục chờ đợi anh sao ?

Mạnh Toàn im lặng giây lâu rồi nói :

- Đành phải vậy thôi em ạ. Bây giờ không phải là lúc nói chuyện này đâu. Cô ấy đã quá đau khổ, anh mà nói ra chắc cô ấy sống không nổi đâu.

Doan Trang thở dài nói :

- Sao lúc nào em cũng gặp trắc trở, hay tại ông trời muốn thử thách lòng em?

- Thôi mà em, đừng trách anh ! Anh làm sao nói ra vào lúc này được. Mai An đang suy sụp tinh thần dữ lắm, không khéo căn bệnh tim của nàng tái phát thì anh chỉ có nước xa em luôn đó . Em ráng chờ cho Mai An khỏe lại một chút rồi anh sẽ nói cho nàng hay, chịu không ?

- Đành phải vậy thôi chứ biết sao, nhưng anh không được nuốt lời đó nha.

- Ừ anh không nuốt lời, nhưng em cũng đừng làm khó anh quá, được không ?

- Dạ.

Mạnh Toàn nằm vật ra giường, định bụng nghĩ cho khỏe lại rồi đi, anh dặn Doan Trang :

- Chắc anh nằm một chút, khoảng nửa tiếng nữa em kêu anh dậy mình cùng về nha.

- Dạ, anh nghỉ ngơi đi. Em đi coi có cần mua gì thêm không. Chút nữa về, em sẽ gọi anh dậy.

- Ừ vậy cũng được.

Mạnh Toàn nói xong nằm thêm thiếp chìm sâu vào giấc ngủ.

Bé Phương Thanh nũng nịu hỏi cha :

- Sao ba không nói với mẹ chuyện hôm hôm bà nội nói ?

Mạnh Toàn đang theo dõi chương trình trên TV nghe con hỏi nên âm ừ :

- Chuyện gì hả con ?

- Thì chuyện bà nội kêu ba hôm trước đó

Mạnh Toàn chợt nhớ ra, miệng mở to :

- Ô! ba quên mất. Vả lại, sao con biết mà nói.

Phuong Thanh hồn nhiên trả lời :

- Thì cũng tại bà nội, bà nội thấy mấy tháng nay ba không trả lời chuyện đó nên nội bảo con nhắc ba. Bà nội nói, con lớn rồi cũng nên , có một đứa em cho vui nhà vui cửa.

Mạnh Toàn sa sầm mặt không vui, nói :

- Chuyện người lớn mà bà nội cũng đem ra nói với con, thiệt là....

Phuong Thanh bảu chữa :

- Không phải đâu ba. Tại con hỏi, bà nội mới nói đó chứ.

- Con hỏi gì ?

- Con hỏi : bà nội kêu ba về bàn công chuyện quan trọng lắm hả nội, nên bà nội cho con nghe. Nhưng con thấy mấy tháng nay mẹ buồn chuyện bà ngoại mất nên không nhắc.

Mạnh Toàn nhắc nhở con :

- Con càng lớn càng tò mò đó nha, chuyện ba với nội nói chuyện mà con hỏi, vậy mà bà nội lại chiều con, chuyện gì cũng kể mới kỳ chứ.

- Cũng tại con quan tâm ba nên mới hỏi chứ bộ.

Mạnh Toàn mắng yêu con :

- Thôi, cảm ơn con. Mai một chuyện người lớn thì đừng xen vào nghe chưa.

- Ba...

Mạnh Toàn nhớ lại hôm mẹ chàng kêu về nhà. Thái độ bà rất gay gắt, bà hết lời muốn chàng khuyên Mai An sinh cho bà một thằng cháu nội. Nhưng sức khỏe Mai An đâu dễ đáp ứng ý bà. Mạnh Toàn chưa kịp bàn với vợ thì Mai An đã buồn phiền đến suy sụp từ lúc mẹ nàng qua đời. Từ đó anh quên bẵng đi chẳng còn nhớ gì nữa. Giờ nghe con gái nhắc thì mới giật mình, nghĩ lại thái độ mẹ chàng gần đây hình như không vui. Anh tưởng bà giận làm ăn bên ngoài nên không hỏi. Nào ngờ

Mạnh Toàn ngồi chăm chú nhìn TV mà suy nghĩ miên man tận đâu đâu, đôi mắt nhanh nhẹn thường ngày giờ nhìn thất thần. Anh thật không biết nói với Mai An như thế nào để nàng hiểu, chỉ sợ nàng càng thêm giận mẹ mà thôi.

Bé Phương Thanh lay lay tay ba, hỏi :

- Mà này giờ ba chưa trả lời con, ba nói với mẹ chưa ?

- Chưa.

Mai An vừa từ bếp đi lên nghe con nói thì hỏi lại chồng :

- Chuyện gì vậy anh. Con hỏi anh có chuyện gì nói với em sao ?

- À không, ... không có gì. - Mạnh Toàn áp úng.

Mai An nhìn thẳng chồng, hỏi :

- Chuyện gì nói cho em nghe với, sao anh phải áp úng như vậy ?

- À ! Chiều, anh nói cho nghe.

- Bây giờ nè ? Làm gì mà hai cha con cứ mờ ám dữ vậy ?

Mai An nói bằng giọng trách móc.

Mạnh Toàn cười cười :

- Thì con nó nói nó muốn có thêm đứa em trai, mà không dám nói với em, bảo anh nói giùm. Đúng không con ?

Mạnh Toàn quay qua nheo nheo mắt ra dấu con. Bé Phương Thanh hiểu ý cha, nói :

- Đúng đó mẹ ! Bạn con, ai cũng có em cả. Chỉ có con là con một thôi. Mấy đứa nó ghẹo con là con cầu tự, quê lắm.

Mai An đang vui nên ghẹo con :

- Thì rõ ràng con là con cầu tự chứ gì nữa. Là con một thì được thương nhiều con không thích sao ?

Bé Phương Thanh nhõng nhẽo :

- Con không chịu. Giờ con muốn có em, mẹ sinh cho con một đứa em nha mẹ.

- Nhưng mẹ ...

Mai An bỏ lửng câu nói của mình, nàng biết có nói thêm con cũng không hiểu.

Nhưng một nỗi buồn từ đâu lan tới làm tâm trí nàng chợt chùng xuống. Mai An ngồi yên bất động trên ghế salon làm bé Thanh hoảng hồn.

- Sao vậy mẹ, sao tự nhiên mẹ không nói gì hết vậy ?

Mạnh Toàn an ủi vợ :

- Thôi đừng buồn em ạ. Tại con còn nhỏ nên nghĩ sao nói vậy thôi.

Mai An thở dài, lắc đầu nói :

- Em có giận con đâu. Em chỉ thấy hơi buồn, cũng tại em.

- Thì nếu em muốn, hai vợ chồng mình sẽ đi khám bác sĩ tư nhờ họ cho mình chế độ điều trị thích hợp biết đâu mình lại có một đứa con.

- Dạ! Để em suy nghĩ đã.

- Ừ, không có gì gấp cả, cứ từ từ cũng được mà em

Mạnh Toàn quay qua nhìn con cười. Hai cha con trong lòng hồ hởi lắm. Mạnh Toàn nói :

- Như vậy là con sắp có em rồi, con phải lên kế hoạch dạy em đi đó .

- Dạ .

Mai An liếc hai cha con, nói :

- Nghe anh và con nói, ai cũng tưởng chắc em đang có thai không bằng.

- Chỉ cần em đồng ý, vậy là cơ hội đạt được 80% rồi còn gì. Giờ mình giúp sắp xếp thời gian để đến gặp bác sĩ Hòa thôi.

- Em cũng hy vọng được bác sĩ đồng ý.

- Ừ

Mai An ngắm mình trước gương, vẻ đẹp ngày nào càng được tôn vinh cùng độ tuổi của nàng. Nước da trắng hồng hào gương mặt trái xoan và chiếc mũi thanh tú mà Mai An chỉ cần trang điểm thêm một chút là khẳng định được sắc đẹp của một người phụ nữ ngoài ba mươi luôn mặn mà hấp dẫn

Mai An mặc bộ đồ vest màu đỏ booc-đô, tay cầm một cái xách tay cùng màu. Dù sáng nay khi nhận tin nhắn trong máy điện thoại cầm tay của chồng, cô đã ngờ ngợ hiểu phần nào. Nhưng vì tin Mạnh Toàn không lừa dối mình, Mai An cần phải kiểm tra tận mắt mình xem điều đó đúng hay sai.

Mai An đi ra, ngang qua phòng bếp, nhìn vào và nói :

- Chị Thủy à ! Trưa nay tôi không ăn cơm, chị ăn xong dọn dẹp sạch sẽ phòng tôi giùm nha.

- Dạ. Chị đi ra ngoài có chuyện gì gấp hả ?

- Ủ! Nếu chồng tôi gọi điện, chị nói tôi đi mua đồ một chút sẽ về ngay.

- Dạ. - Chị Thủy vui vẻ trả lời.

Chị Thủy là người giúp việc cho Mai An mấy năm nay, một mực trung thành với gia đình nàng. Thường ngày, khi chồng con đi hết thì Mai An chỉ có mình chị để bầu bạn tâm sự. Chị Thủy có gương mặt khá đẹp nhưng hơi buồn, chị tâm sự với Mai An về gia cảnh nghèo khó của chị, và người chồng một dạ hai lòng mà không có tiếng trách oán cho ai, chị luôn nghĩ rằng tại mình nghèo khó mà ra nông nổi nên quyết định phải cho con được ăn học đến thành nhân. Gia đình chị ở Bến Tre, từ khi vợ chồng xa nhau, chị đem con về gởi bên nhà ngoại, nhờ ông bà chăm sóc con thay chị. Bù lại, chị lên đây giúp việc mong có thêm tiền gởi về nuôi ông bà và đưa con trai đang theo học tiểu học ở trường làng. Mai An từ chỗ đó mà quý chị Thủy, coi chị như là chị em trong nhà, nàng trân trọng tính chịu thương chịu khó và tính trung thực của chị, và chị Thủy cũng rất thương Mai An, chia sẻ những vui buồn cùng nàng.

Dặn dò chị Thủy xong, Mai An đi thẳng ra ngoài, kêu một chiếc taxi đang đậu gần nhà, bảo lái thẳng đến công ty Phong Toàn.

Công ty Phong Toàn được đặt trên đường Lý Thái Tổ, cách nhà ngoại Mai An khoảng bốn cây số. Nàng ít khi đến đây vì thấy hơi e ngại, chị sợ người ta dị nghị chồng nàng thì không hay. Xe vừa dừng lại, nàng nhìn quanh và chọn cho mình một quán nước đối diện, nhìn thẳng qua hướng công ty Phong Toàn.

Công ty được thành lập nhiều năm nay, từ khi chỉ là cửa hàng mua bán linh kiện máy vi tính mà giờ đây đã là một công ty đồ sộ với hơn một trăm nhân viên, từ phòng lắp ráp đến bảo hành, mà Mạnh Toàn lại là phó giám đốc.

Mai An ngồi thấp tha thấp thỏm, không biết việc mình đến đây có quá bất nhã hay không. Chỉ còn mười lăm phút nữa là đến giờ hẹn mà sao nàng thấy thời gian như dài thêm ra. Nàng chợt nhớ lại tin nhắn sáng sớm nay trên điện thoại của Mạnh Toàn lúc nàng còn đang mơ ngủ...

- Tít, tít...

Tiếng chuông điện thoại làm Mai An giật mình thức giấc, nàng nhìn lên chiếc bàn đặt sát bên giường thấy điện thoại cầm tay của chồng nàng đang sáng lên, vừa rung vừa reo. Nàng ngồi dậy, với tay cầm lấy, mắt liếc nhìn sơ qua, miệng lầm bầm : "Chỉ là một tin nhắn thôi mà reo ầm lên, đáng ghét" rồi đặt lưng nằm xuống định ngủ thêm một chút nữa.

Mai An tối hôm trước do đọc sách trễ mà ngủ cứ chập chờn đến sáng, nàng thấy trong người mệt lắm nên không dậy nổi.

Vậy mà giờ lại bị điện thoại của Mạnh Toàn làm phiền thì thầy hơi bực bực trong lòng.

- Tít, tít...

Chiếc điện thoại lại vừa rung vừa reo, nàng nghĩ : "Lại là một tin nhắn chứ gì".

Nàng biết giờ này chồng mình đang ở trong nhà vệ sinh. Nhưng ai mà nhắn tin vào lúc sáng sớm như vậy. Nàng không gọi chồng mà đưa tay lấy chiếc điện thoại, nàng không bấm tắt mà cứ nhấn nút OK. Dòng tin hiện ra, Mai An nheo mắt cho tỉnh rồi đọc :

Ngủ ngon không anh, dậy còn đi làm nữa. Trưa nay em ghé ngang công ty anh, mình cùng đi ăn trưa nha .' - Vợ yêu của anh.

Mai An đặt điện thoại trở về vị trí trên bàn, nàng nằm vật xuống giường nghĩ ngợi. Nàng không thể tin được sao lại có tin nhắn trên máy của chồng mà lời lẽ thật âu yếm như vậy. Nàng tự nhủ : "Ai là người nhắn tin, có quan hệ gì với chồng mình sao ?".

Nhưng rồi lại chống chế : "Chắc người ta lộn số thôi, chứ anh ấy làm gì có người khác chứ ?".

Nghĩ thì nghĩ như vậy, nhưng Mai An vẫn nhẹ nhàng ngồi dậy, lấy điện thoại đọc cho thật kỹ lại tin nhắn, ghi lại số điện thoại vừa nhắn tin. Xong đâu đó rồi nàng nằm xuống giường, nhắm mắt vờ ngủ say.

Mai An mới nằm xuống đã nghe tiếng Mạnh Toàn từ nhà tắm vọng ra :

- Mai An ! Em dậy chưa, đưa giùm anh cái khăn ! Mai An à ! Chưa dậy hả ?

Mai An vẫn im lặng lắng nghe: Giọng nói của Mạnh Toàn nghe bình thường như thế sao Mai An lại thấy có điều gì không ổn. Nàng nhớ lại cách đây mấy năm, khi Mạnh Toàn luôn quấn quýt bên nàng, không bao giờ gọi nàng là Mai An mà luôn âu yếm gọi là vợ yêu hay bà xã của anh. Vậy sao bây giờ anh lại nói nàng với nàng không còn thân mật nữa. Hay là anh đã có người khác thật rồi.

Mạnh Toàn đi ra thấy Mai An vẫn nằm im trên giường, mắt nhắm nghiền thì lại gần hỏi :

- Em bị mệt hả Mai An ? Tối qua lại mất ngủ nữa à ?

-...

- Em có cần đến bác sĩ Bình không, chút nữa anh kêu anh Phong tài xế về đưa em đi.

Mai An từ từ mở mắt, ngáp dài một cái nói :

- Không cần đâu anh, em chỉ thấy người mình hơi mệt, chẳng biết có sao không.

- Hay là em đã có thai. Em cần phải nghỉ ngơi đi. Chiều anh về , mình đi bác sĩ Hòa, chịu không ?

- Dạ, em không chắc là có phải có thai không, mình đi khám có tiện không anh ?

Mai An hỏi lại chồng cho có chuyện vậy thôi thứ thực ra nàng thấy trong người cũng bình thường, chẳng có mệt mỏi hay đau nhức gì cả. Nhưng Mạnh Toàn lại thấy mừng rỡ lắm, nghĩ đến chuyện có thêm một đứa con, anh vui vẻ nói :

- Có gì mà em ngại, chẳng phải em cũng đang mong có một đứa con sao ? –

- Phải.

- Công nhận ông bác sĩ này hay thật, từ ngày anh đưa em khám ở phòng mạch ông thì giờ mình lại có tin vui rồi.

Mạnh Toàn mừng rỡ vuốt tóc vợ nói :

- Cảm ơn em nha. Anh hứa chiều nay sẽ về sớm với mẹ con em.

Mai An vẫn dửng dưng nói :

- Thôi, anh cứ lo cho xong công việc rồi về cũng được. Chưa chắc em có thai đâu , đừng mừng quá rồi rủi không có lại buồn.

- Anh có buồn đâu. Dù có hay không thì em vẫn là vợ của anh mà . Thôi, anh đi đây trễ quá rồi. Em ở nhà có gì không ổn thì gọi cho anh nha.

- Dạ.

Mai An vẫn nằm im trên giường cho đến khi nghe tiếng chân Mạnh Toàn đi khuất ra cổng. Nàng ngồi dậy, vươn hai tay thở một hơi thật sâu lại thấy lòng mình thoải mái hơn, liền đi ra khỏi phòng xuống phòng bếp nói với chị Thủy :

- Hồi nãy anh Toàn không ăn sáng sao chị ?

- Dạ, anh nói trễ quá nên sẽ ăn ở công ty luôn.

- Bé Phương Thanh dậy chưa chị ?

- Dạ, dậy ăn sáng rồi đi cùng ba luôn rồi. Sáng nay trông anh có vẻ phấn khởi lắm đó chị.

- Ủ! chị dọn giùm tôi bữa ăn sáng, tôi ăn rồi có chút chuyện phải đi ra ngoài nữa.

- Dạ.

Mai An đang nghĩ đến đây thì bỗng trước mặt nàng, Mạnh Toàn ung dung từ trong cổng công ty bước ra, trên tay cầm chiếc cặp thường ngày chàng hay mang, nhưng mắt lại nhìn qua nhìn lại như đang cố tìm kiếm ai đó .

Tim Mai An đập thật mạnh, chỉ sợ Mạnh Toàn nhìn qua mà thấy nàng thì thật không biết lý giải như thế nào cho đúng.

Nàng ngồi nép vào bên trong, nhưng mắt vẫn không bỏ sót một chi tiết nào.

Và rồi một chiếc xe hơi đời mới dừng lại, trên xe là một người phụ nữ có dáng vóc cao ráo, đôi chân dài trong bộ đầm vest bước xuống, gương mặt rạng

rõ khi thấy Mạnh Toàn. Người con gái kia đưa tay ra nắm lấy tay Mạnh Toàn, cười nói vui về điều gì. Mạnh Toàn choàng tay qua vai người con gái lạ, kéo cô gái nép vào vai mình, sau đó họ lên xe đi mất.

Mai An ngồi im thất thần. Như vậy tin nhắn kia là thật, nàng đâu cô nghi oan cho chồng, nàng đã nghĩ đúng mà. Anh đang sống đôi cùng người con gái xinh đẹp khác.

Vậy là anh đã có người khác, một người con gái duyên dáng và tuyệt vời như một đóa hoa hồng. Mai An không thể ước đoán trước tuổi của cô nàng vì nét trẻ trung quyến rũ lại rất hợp thời. Từ lúc nào, không biết do nỗi buồn mênh mang hay là sự tự ái vô bờ, Mai An chảy dòng nước mắt tủi hờn.

Mai An uể oải đứng lên, sau khi đã tính tiền xong. Tâm trạng rối bời. Nàng muốn bước chậm chậm về nhà cho lòng mình nhẹ bớt, nhưng chân thì cứ như muốn chạy trốn điều gì xấu xa ghê gớm.

Mai An đi như chạy ra khỏi quán nước, nàng không còn biết là phải đón taxi ra về nữa, chân cứ bước vô hồn qua từng con đường ngắn dài khác nhau, lòng đau đớn vô hạn. Tâm trạng lúc thì xấu hổ, lúc lại thấy đau, thật không có gì diễn tả được cảm xúc triền miên của nàng bây giờ.

Mai An như thấy lại thái độ của Mạnh Toàn sáng nay, mừng vui khi nghĩ rằng nàng có thai, rồi còn hứa hẹn chiều nay về sớm để đưa nàng đi khám bác sĩ, Vậy mà giờ này anh lại cùng đi với người khác một cách thân mật như vậy sao? Sao thái độ của chồng nàng và cô gái kia lại gần gũi như vậy? Họ quen nhau bao lâu rồi? Chắc là lâu lắm nên mới gần gũi nhau thế. Bao nhiêu câu hỏi rồi câu trả lời cứ kéo nhau đến, Mai An lầm lũi bước đi, mắt nhìn xuống chân mình. Nàng không dám nhìn ai nữa, cảm giác hổ thẹn như vừa lấy cắp một thứ gì mà bị người ta bắt gặp. Mai An cảm nhận được gương mặt đỏ lựng và nóng bừng của mình giờ đây chắc là rất khó coi. Con đường gần bốn cây số từ công ty của chồng về nhà sao giờ đây lại ngắn đến thế. Nàng rẽ vào bưu điện gần nhà, gọi điện thoại đường dài về Đà Lạt :

- Alô, xin lỗi phải anh Đình Trung không ạ ?

- Anh đây nè, Mai An phải không em ?

Giọng Đình Trung trùi mền.

- Dạ phải.

- Sao em gọi cho anh vậy ? Thăm anh hay có chuyện gì không vui ?

- Dạ...

Mai An ngấp ngừng không biết nói sao nên im lặng. Một lúc sau, Mai An nói mà giọng nghẹn ngào :

- Không có gì anh ạ. Tự dung em muốn nghe tiếng của anh thôi.

- Em đừng dối anh. Em đang khóc phải không Mai An ? - Đình Trung lo lắng hỏi.

- Anh biết em đang khóc mà, nói cho anh nghe đi, có chuyện gì làm em phiền lòng ? - Đình Trung tha thiết hỏi.

- Đừng im lặng nữa Mai An ạ. Nói đi anh mới có thể chia sẻ cùng em chứ.

Mai An vẫn im lặng, nàng không biết phải nói gì với Đình Trung đây ? Chẳng lẽ lại nói rằng : "Anh ạ, chồng em có người khác", hay "chồng em ngoại tình". Mai An chỉ biết khóc cho thỏa bết lòng mình đang đau xót.

Tiếng Đình Trung trong ống nghe vẫn nài nỉ :

- Mai An à ! Nói cho anh nghe đi ! Gia đình em có chuyện gì không vui à ?

- ...

- Thôi, nếu em không nói được thì thôi, em cứ khóc đi cho vui bết phiền muộn ước gì anh có thể ở bên em giờ này.

- Không sao đâu anh, em sẽ vui lại bây giờ.

- Em có cần anh xuống Sài Gòn với em giờ không hả Mai An ?

Mai An hốt hoảng la lên :

- Không được đâu anh, em chỉ cần nghe tiếng nói của anh để biết mình vẫn có người an ủi, đừng xuống đây mọi chuyện sẽ rối rắm thêm.

- Anh không yên tâm. Có chuyện gì thì em phải gọi cho anh liền nha.

- Dạ.

Mai An cúp máy, nàng bước ra khỏi buro điện với tâm trạng nhẹ nhàng hơn khi nãy. Mặc dù nàng không nói được gì cho Đình Trung, nhưng nghe giọng anh tha thiết như vậy nàng phần nào cũng nguôi ngoai được nỗi đau trong lòng.

Về đến nhà. Mai An đi thẳng vào phòng nàng khóa chặt cửa phòng mình lại, leo lên giường ngồi co ro trong góc. Bóng tối trong căn phòng càng làm Mai An cô đơn hơn vạn lần.

Mai An buồn bã nghĩ đến cảnh chia tay chồng. Gia cảnh nàng rồi đây sẽ tan vỡ, liệu có đáng hay không. Nhưng là một người phụ nữ, có ai chịu chấp nhận cảnh chung chồng. Mạnh Toàn là đàn ông, vui vẻ bên ngoài mà không nghĩ gì đến tình cảm của vợ con thì thật là quá đáng, nàng không thể bỏ qua hay tha thứ gì cả. Biết đâu anh đã ngầm chọn người ta rồi thì sao.

Nàng lắc đầu khi nghĩ rồi đây chồng mình sẽ vui vẻ bên người phụ nữ xinh đẹp kia ngay trong căn nhà này. Nàng không biết quyết định ra đi của mình là đúng hay sai nữa. Chẳng lẽ lại im lặng để chồng mình sống cùng người con gái kia sao ?

Mai An bỏ lửng những câu hỏi và trả lời đó đi. Bỗng chốc tất cả các sự kiện kéo nhau về liên kết lại thành một chuỗi dài, Nàng nhớ lại những chuyện công tác của chồng càng ngày càng dài thêm ra. Lúc đầu chỉ là một hai ngày, nhưng càng về sau thì có lúc là một tuần, nửa tháng, thậm chí một tháng. Nàng chưa từng ghen bóng ghen gió về một cô nào mà chồng mình kể lại.

Những chuyến đi xa của Mạnh Toàn thường thì Mai An vẫn nghĩ rằng vì anh là người đam mê công việc, muốn tự thử thách mình trong làm ăn và những thành công của anh đã minh chứng được phần nào tài năng thiên bẩm của anh. Mai An biết mình yêu chồng và được chồng yêu, nàng không đòi hỏi những lời nói âu yếm hay cử chỉ thân mật của chồng vì nàng tin rằng ai đã kết hôn nhiều năm đều như vậy cả, nàng chỉ luôn nhắc nhở chồng về gia đình nhỏ của mình để anh có đi xa vẫn luôn nhớ mong về nơi đây.

Mai An cố xua đi những suy nghĩ lung tung để khẳng định rằng Mai An vẫn là chồng mình, là người tốt nhất với mình. Rằng anh vẫn chăm sóc nàng không ngại khó khăn, anh mong chờ nàng sanh cho anh một đứa con. Nếu không yêu nàng, sao anh lại đối xử với nàng dịu dàng như vậy. Nhưng hình ảnh người phụ nữ kia lại tràn về, cô ta xinh đẹp với làn da trắng ngần rạng rỡ, gương mặt thanh tú nhưng sắc sảo. Một nét đẹp đầy quyến rũ mà thậm chí nếu vô tư xét đoán thì nàng còn bị mê hoặc, hướng chỉ là Mạnh Toàn. Mai An lại thấy chồng mình tay trong tay với cô gái ấy bước đi, nụ cười rạng rỡ trên môi anh chứng tỏ họ đã có thời gian dài yêu nhau say đắm. Vậy cô ấy là ai, ở đâu ?

Mai An nằm xuống giường, cố dỗ giấc ngủ để xua đi những hình ảnh chờn vờn trong tâm trí của mình nhưng không được. Đột nhiên nàng nhớ đến Đình Trung, không biết giờ này anh đang làm gì, có đang nghĩ đến nàng không ? Sao nàng lại quyến luyến Đình Trung như vậy chứ ? Sao ánh mắt buồn buồn chứa

chan tình cảm của chàng lại cứ đeo đẳng tâm trí nàng. Nàng nhớ vầng trán rộng, gương mặt khá khôi ngô, đôi mắt quyến rũ nhưng dịu dàng. Nàng nhớ nụ cười rạng rỡ của chàng khi thấy nàng tỉnh dậy trong bệnh viện, sao mà chân thành đến thế ? Những hình ảnh về con người dễ yêu đó cứ triền miên trong trí nhớ nàng biết bao giờ xóa mờ đi được.

Mai An lại không khỏi thắc mắc sao Đình Trung lại tốt với nàng như vậy ? Sao anh ấy lại thương yêu nàng khi nàng đã có Mạnh Toàn kia chứ ?

Mai An nằm im để cho trí óc mình miên man suy nghĩ như vậy cho đến khi nghe tiếng gõ cửa, tiếng Mạnh Toàn phá tan sự im lặng :

- Mai An à ! Mở cửa cho anh !

- ...

- Mai An ơi ! Em ngủ hả, mở cửa cho anh đi !

Mai An nhìn lên chiếc đồng hồ treo tường. Mới ba giờ chiều mà Mạnh Toàn đã về sao. Nàng từ từ đứng dậy, bước ra mở cửa cho chồng mà không ngước mặt lên nhìn anh.

- Mai An ! Em sao vậy ? Sao vẻ mặt em bơ phờ quá vậy ? Có chuyện gì sao em ?

Mạnh Toàn hỏi vợ đầy lo lắng.

Thấy vợ không trả lời, anh tưởng Mai An mệt quá mà không nói được, nên hỏi tiếp :

- Em bệnh hay do nghĩ đến mẹ mà buồn phiền ?

Mai An không trả lời chồng mà mắt nhìn anh ra vẻ khó chịu. Tự dung nàng cảm nhận trong giọng nói này một sự gian dối không thể chịu được. Mạnh Toàn từ nãy giờ không để ý thái độ khó chịu của vợ mình, anh vẫn an ủi :

- Em đừng đau buồn quá em ạ ! Mẹ đã đi được gần ba tháng rồi, chắc mẹ cũng không muốn thấy em buồn như vậy đâu. Giọng anh vui hơn

- Em thấy không, anh hứa về đưa em đi khám bệnh là về liền nè .Em ngồi dậy thay đồ đi !

Anh chợt ngạc nhiên khi thấy bộ đồ Mai An còn mặc trên người mà lúc về nàng chưa thay ra, anh hỏi :

- Em mới đi đâu về sao ?. Sao anh hỏi gì cũng không trả lời hết vậy Mai An ? Vừa nói, Mạnh Toàn vừa ngồi xuống bên cạnh vợ. Anh đưa tay lên vuốt lại mái tóc rối bù của Mai An, giọng thỏ thẻ :

- Chắc, là bị cái thai làm cho mệt mỏi. Giờ anh đưa em đi. Tối nay, anh đặt một bàn ở nhà hàng cho hai vợ chồng mình ăn mừng tin vui, em chịu không ?

- Thôi, em không đi đâu, anh đi một mình đi !

Mai An trả lời chồng, cô ngược lên nhìn thẳng mặt Mạnh Toàn. Cô không hiểu sao anh lại có thể ung dung nói chuyện tình cảm với nàng, còn người phụ nữ kia là ai ?

Mạnh Toàn thắc mắc hỏi lại :

- Sao tự nhiên em lại muốn không đi. Em nên ra ngoài chơi khỏe, lại tốt cho con nữa.

- Ừ! Anh mà cũng biết lo cho em sao ?

Mai An nói giọng hơi bực mình.

- Sao tự nhiên gắt gỏng với anh ?

Mai An trầm ngâm suy nghĩ, cô nói như tâm sự với bản thân mình :

- Anh à ! Em có chuyện muốn nói với anh.

- Chuyện gì mà em lại quan trọng dữ vậy hả ? - Mạnh Toàn cười cười mong xóa được không khí ngột ngạt giữa hai vợ chồng.

- Lúc sáng khi anh ở trong nhà vệ sinh, em có đọc tin nhắn trên điện thoại cầm tay của anh. Em có nhiều nghi vấn, nhưng vì tin anh, em cứ nghĩ rằng người ta lộn máy.

- Em đọc tin gì ? - Mạnh Toàn nheo mắt hỏi lại.

- Anh đừng vội, cứ nghe em nói đã. Trưa nay em có ghé công ty anh và em thấy anh bước ra cổng, mắt dòm quanh như muốn tìm ai.

Mạnh Toàn tháo mồ hôi hột, nhưng vẫn cố nói :

- Anh có tìm ai đâu, sao em lại nghĩ như vậy ọ

Dù vậy lòng anh bắt đầu thấy rối bời, anh hiểu ra thái độ của Mai An là do nàng đã chứng kiến cảnh anh cùng đi với Đoàn Trang.

Mai An vẫn trầm tĩnh nói tiếp :

- Em đã thấy anh và cô ấy.
- Mai An à ! Em nghe anh nói đây, anh chỉ mới quen cô ấy đây thôi.
- Anh để em nói hết đã.

Mạnh Toàn không biết làm gì hơn, đành nói :

- Thì em cứ nói đi, anh nghe đây nè .

Mai An im lặng như cố nhớ ra tất cả những sự kiện đã xảy ra với mình, nàng từ từ nói với chồng :

- Khi em thấy anh và cô ấy, em chợt hiểu ra tại sao anh lại không có mặt trong đám tang của mẹ. Có phải anh đang ở cùng cô ấy trong chuyến công tác đó không ?

- Anh... - Mạnh Toàn ấp úng không biết trả lời sao cho phải, chẳng nhẽ lại nói dối vợ sao.

Mai An nói bằng giọng buồn buồn tha thiết :

- Lòng em tan nát lúc mẹ qua đời, chỉ mong có anh bên cạnh cho bớt cô đơn, quạnh quẽ vậy mà anh ung dung bên người tình của mình, anh còn gì để lý giải không.

Mai An nhìn thái độ lúng túng của chồng thì giọng nói của nàng càng thêm mỉa mai. Nàng tiếp :

- Em kiểm tra lại thấy số điện thoại của cô ấy chiếm hầu hết trong hóa đơn tính tiền của nhà mình và hóa đơn tính tiền máy di động của anh, đủ hiểu cô ấy sức hút như thế nào với anh. Nếu cô ấy không quan trọng, vậy tại sao anh lại phải gọi cho cô ấy thường xuyên như vậy chứ ?

Mạnh Toàn cố cãi :

- Em đừng suy diễn lung tung, anh gọi cho cô ấy là do có chuyện cần bàn.
- Vậy anh giải thích thế nào về những chuyến công tác thường xuyên xa nhà của mình ? Không phải anh đi cùng cô ấy sao ?

Mạnh Toàn không cãi lại lời vợ mà chỉ cố dùng lời ôn hòa nói :

- Cho anh xin lỗi đi Mai An, anh biết mình có lỗi với em nhiều. Anh cũng vừa nói với cô ấy rồi là anh thương và yêu chỉ mình em thôi. Vợ của anh à ! Anh không muốn lừa dối vợ con mình thêm nữa. Và cô ấy hứa là sẽ tự rút lui không làm phiền đến anh nữa. Em cho anh thời gian nha Mai An !

Mai An chợt thấy lòng mình buồn se thắt, không ngờ chồng mình lại có thể là người bạc bẽo vô nghĩa. Đã dám lừa dối nàng để sống chung với người con gái khác, giờ lại nói rằng cô ấy tự rút lui. Thật ra anh là người sông bạc tình bạc nghĩa như vậy sao.

Nàng nói giọng quả quyết :

- Không cần đâu anh, em đã quyết định, em sẽ trở về nhà mẹ ở Đà Lạt để sống. Anh khỏi bận tâm lo lắng vì em, anh cứ chung sống với cô ấy đi.

Nói đến đây tự nhiên nước mắt từ đâu tuôn ra ướt cả hai má Mai An, cô không còn bình tĩnh nữa. Mạnh Toàn tha thiết nói :

- Mai An à ! Anh không có ý lừa dối em đâu, đây chẳng qua chỉ là phút yếu lòng của người đàn ông trước người đàn bà đẹp mà thôi.

- Em đã không trách anh nếu đó chỉ là phút yếu lòng là quan hệ bình thường. Anh có thể dối em nhưng anh không thể dối lòng mình thương yêu cô ấy, đúng không ?

- Nếu em muốn thì anh sẽ vĩnh viễn không gặp cô ấy nữa, anh sẽ không đi công tác xa nữa, anh chỉ đi làm và về nhà với mẹ con em thôi. Mai An, cho anh xin lỗi đi em.

Giọng Mạnh Toàn tha thiết làm Mai An cũng dịu bớt phần nào quyết tâm trong lòng mình. Nàng cố nói thêm :

- Thôi anh à ! Đàn ông dám làm phải dám chịu. Đừng vì em mà phụ người ta. Em biết anh quen cô ấy lâu rồi, đúng không anh ? Và lại, em cũng nhớ nhà trên đó quá, em cần có thời gian suy nghĩ thật kỹ về mối quan hệ của vợ chồng mình.

Mạnh Toàn hỏi lại :

- Thế còn cái thai của em, làm sao em tự lo cho nó được ? '

- Em không nói là mình có thai, chỉ tại anh nghĩ như vậy thôi. Hay chỉ vì nó mà anh tỏ ra quyến luyến em ? Thật anh là người đàn ông xấu xa quá, em không còn gì để nói với anh nữa cả.

- Anh... anh - Mạnh Toàn muốn nói với Mai An những lời yêu thương để giữ chân nàng. Vả lại anh chột lo sợ mất đứa con mà cả anh và nàng hằng mong đợi.

Mai An tức giận trong lòng khi nghĩ Mạnh Toàn giữ nàng lại chỉ vì cho rằng nàng có đứa con anh chờ đợi, chứ thật ra anh đã không còn..muốn sống chung với nàng nữa. Nàng nước mắt lưng tròng mà lòng thì tan nát.

Mạnh Toàn đứng im nhìn vợ. Anh không ngờ Mai An lại như hiểu tận tâm can anh như vậy. Anh không còn biết nói gì hơn, chỉ còn im lặng mà nghe Mai An nói, dù là những lời trách móc chua chát nhất.